

PORTRE

MUSA'NIN ARDINDAN HÜZÜNLE

Hayri KURTGÖZÜ*

Sevgili Musa Özdemir'le yolumuz Sayıştay'da keşişmişti. Ben 1969'da, epeyce gecikmiş, otuzlu yaşlarımda girmiştım Sayıştay'a; o 1970'de yirmili yaşlarında. Musa nasıl tanıştığımızı başkalarına hep şöyle anlatırdı: Nerelisin diye sormuşum ona; Zonguldaklı olduğunu öğrenince de 1940'larda gencecik yaşlarında yitirdiğimiz Zonguldaklı iki şairden, Rüştü Onur ile Muzaffer Tayip Uslu'dan söz etmişim, şiirlerini okumuşum. Bundan iki yıl kadar önce, hastalığının başlangıcında onu evinde ziyaret ettiğimde iki doktor arkadaşı da vardı; onlara da gülerek benim bu "yakınlaşmamı" anlattı.

Yaz aylarında Sayıştay hemen hemen boşalır. Denetçiler saymanlık hesaplarını yerinde incelemek üzere ülkenin dört yanına dağılır. 1973 yılında, Musa memleketi Zonguldak'a gitmişti, biz İstanbul'daydık. Bir gün arayıp bizi Zonguldak'a davet etti. Bir hafta sonu dört beş arkadaş kalkıp Zonguldak'a gittik. Bizi her zamanki cömertliğiyle en iyi şekilde ağırladı. Bir de sürprizi oldu: kömür ocaklarına indirdi bizi. Birer kağıt imzaladık; üstümüzdeki her şeyi çıkarıp madenci tulumlarını giydik, donanımları kuşandık ve 300 metre derinliğe indik. Daracık dehlizlerde, dikmeler, mertekler arasında iki büküm kömür çıkarıcı işçilerin yanına kadar gittik, onlarla konuştuk. İşçilerin bu çileli ve tehlikeli çalışma koşullarını görmek hepimizi etkilemişti. Ocaktan çıktığımızda, hemen o halimizle bir resim çektirmiştik. Gerçek maden işçileri gibiydik. Musa bizi kömür işçilerinin çetin ve yorucu yaşamı ile tanıştırmıştı.

Musa'dan söz ederken Sayıştay Denetçileri Derneği'nden söz etmemek olmaz. Adı bu derneğin adıyla

özdeşleşmişti. Saygın kişiliği ile 1975'ten 12 Eylül döneminde kapatılıncaya dek bu Derneğin başkanıydı. Denebilir ki, Sayıştayın bir Başkanı varsa, bir de ona koşut Dernek Başkanı vardı ve o Musa Özdemir'di. Sayıştay Denetçileri Derneği aslında bir Genel Kurul Kararına dayanılarak 1969'da kurulmuştu. Kurucu ağabeyler elbette çok önemli bir iş görmüşler, denetçileri bir örgüt çatısı altında toplamışlardı. Ne var ki bu bir "iş yeri" derneğiydi; bu dar çerçeveden çıkması, dışa açılması ve ülkenin sorunlarıyla ilgilenmesi, fikir üretmesi gerekiyordu. İşte bu atılım Musa Özdemir'in başkanlığında genç arkadaşların yönetime gelmeleriyle gerçekleşti.

Öğle paydoslarında dernek odasında toplanılır, sorunlar konuşulur, görev bölüşümleri yapılırdı. Öbür demokratik kitle örgütleri ile çabucak ilişkiler kurulmuş, her birinde sorumlu arkadaşlar görevlendirilmişti. Ülkenin sorunları hakkında seminerler, açık oturumlar düzenleniyordu. Öteden beri çıkan derneğin yayın organı Mali Hukuk Dergisi dolgun bir içeriğe kavuşmuştu.

Musa Özdemir'in kişiliğini belirleyen en temel öge topluma karşı derinden duyduğu sorumluluk duygusuydu. Hep bir şeyler yapmak, yararlı olmak isterdi. Onu en çok acıtan da ağır hastalığı boyunca bu arzusunun gerçekleştirilememesiydi.

Onu 19 Ağustos günü kaybettik. Yaz ayları, dostlar tatil yerlerindeydiler. Telefonlar edildi. İnsanlar Akdeniz'den, Ege'den, Karadeniz'den kopup geldiler. 20 Ağustos'ta Karşıyaka'da mezarına bıraktık. Adı ve anısı belleğimizde, yüreğimizde kaldı. O gün bu gündür hangi toplulukta bulunsam yaramız tazelenir. Sanırım, biz yaşadıkça da aklımızdan çıkmayacak.

*Emekli Sayıştay Denetçisi